

THE ART OF PLEASURE 3

RAAK
ME

TRACY WOLFF

Tracy Wolff

Raak me

Deel 3 in de serie 'The Art of Pleasure'

Vertaald door Anne-Marieke Buijs

De Fontein

I

Dag 1: Heath

Ik werp voor de vijfde keer in net zoveel minuten een blik op mijn horloge. Het ziet er nog net zo uit als dertig seconden geleden. De minutenwijzer heeft sinds de laatste keer dat ik keek niet eens het fatsoen gehad om te verspringen. Het is zevenendertig minuten over elf, wat betekent dat Destiny Bridges officieel zevendertig minuten, nee, nu áchtendertig minuten te laat is.

De ober komt langs en schenkt mijn koffiemok voor de derde keer vol, sinds ik hier ben gaan zitten. Dit keer vraagt hij niet meer of ik nog steeds op mijn afspraak wacht, maar hij schenkt me wel een meelevende blik, alsof hij weet dat ik een blauwtje heb gelopen. Ik haal mijn schouders op, geef hem op mijn beurt mijn beste vrouwen-wat-moet-je-ermee-blik en kijk nog maar eens een keer op mijn horloge.

Negenendertig minuten over elf.

Eén blik op mijn telefoon maakt me duidelijk dat er nog geen reactie is op het berichtje dat ik dertien minuten geleden heb gestuurd met de vraag of de afspraak nog doorgaat. En ik heb er nog steeds geen verklaring voor waarom ze er niet is.

Ik neem een flinke slok koffie, negeer hoe die een brandend spoor door mijn keel trekt, terwijl ik nadenk over hoeveel langer ik nog hoor te wachten.

Zolang als nodig, beslis ik. Dat zijn toch ook de regels van een professional.

Ik heb ooit drie uur gewacht om een klokkenluider te spreken van de NSA in hartje Moskou.

Vier uur om met een agent van MI6 te praten in een door oorlog verscheurd Damascus.

Zes uur om een afgezette dictator uit Zuid-Amerika te onder-
vragen.

Negenendertig, nee, véertig minuten stellen niets voor.

Toch, er is een groot verschil tussen een spion die probeert niet op te vallen en een glaskunstenares uit een klein plaatsje, hoe succesvol ook, die dolenthousiast zou moeten zijn bij het idee in het meest invloedrijke kunstmagazine van het noordelijk halfrond te staan. Ik had verwacht dat ze een halfuur te vroeg zou zijn, dat ze zou staan te springen om de publiciteit en loftuitingen die een interview als dit haar zullen opleveren. Het feit dat dat niet het geval is, dat ze niet eens de moeite neemt om een verklaring te sturen, is even intrigerend als frustrerend.

Ik word er ook pissig van. Meestal is de reden dat iemand te laat is voor een interview met mij dat zijn leven of dat van iemand anders gevaar loopt. Dat komt omdat opdagen voor een interview met Heath Lewis, ook al is dat in het geheim, hun dood kan betekenen.

Maar Destiny is geen afgezette politicus en ik ben een schaduw van de interviewer, van de mán, die ik vroeger was. Misschien is dat waarom dit wachten steeds ondraaglijker wordt. Omdat een deel van me weet dat ze me dit vroeger nooit zou hebben geflikt.

Ik schuif die gedachte aan de kant, zoals ik tegenwoordig elke gedachtegang die me niet bevalt aan de kant schuif, en loop de negentien minuten daarna mijn aantekeningen over Destiny na en de vragen die ik haar wil stellen als ze er is. Als ze überhaupt nog komt.

De ober keert terug op het moment dat mijn horloge aangeeft dat het twaalf uur is en ik besluit dat ik er helemaal klaar mee ben. Ik schud mijn hoofd ten teken dat ik geen koffie meer hoeft, prop al mijn zooli weer in mijn tas, gooi een briefje van tien op tafel en loop naar de uitgang, en vervolgens naar mijn huurauto.

Als Destiny Bridges niet naar mij komt, ga ik naar haar toe. We hebben morgen toch bij haar studio afgesproken voor de tweede helft van het interview. Ik verschuif het schema alleen maar iets.

Het kost me nog geen twintig minuten om van het eettentje naar Destiny's studio aan de rand van de stad te rijden en tegen de tijd dat ik daar ben, ben ik meer vastberaden dan ooit om dit

verhaal te krijgen. Dit is pas het derde freelanceverhaal dat ik heb aangenomen sinds ik uit het ziekenhuis ben ontslagen en dat ga ik echt niet verkloten. Want als ik de komende negen maanden weer naar de muren van mijn kantoor moet staren, word ik helemaal gek.

Nadat ik de grindweg op ben gereden die volgens mijn navigatie naar haar woning leidt, duurt het nog vijf minuten voor ik door het dichtbegroeide bos een open plek bereik waar een gebouw, of liever twee gebouwen op staan. Het ene is een knus uitzierende blokhut met een schommelbank op de veranda en bloembakken voor de ramen en het andere is een grimmig uitzierende hoge schuur.

Mijn instinct maakt me duidelijk dat ze in de zwart geverfde schuur is met het enorme bord met de boodschap dat er niet aan de deur wordt gekocht. Ik parkeer mijn auto ervoor en verzamel mijn spullen alvorens uit te stappen. Maar mijn klotebeen is verkrampt tijdens de korte rit, dus ik neem een paar minuten de tijd om dat eruit te lopen. Omdat Destiny's huis en studio zich bij een meer bevinden, loop ik die kant op. Na jaren in de hitte en het zand van het Midden-Oosten te hebben doorgebracht, oefent het water een enorme aantrekkingskracht op me uit. Helemaal omdat het zo helder en blauw is.

Ik loop om de schuur heen met de gedachte dat ik daar een minuutje of twee blijf staan om de energie van het water op me in te laten werken voor ik de kunstenaar in haar atelier zoek.

Maar zodra ik nog één stap heb gezet, blijf ik abrupt staan vanwege de lekkerste aanblik die ik ooit heb gezien.

Dat is Destiny. Ik herken haar van de publiciteitsfoto's die ik online heb gevonden, al is het niet haar gezicht waar ik nu naar kijk. Dat kan toch ook niet anders nu ze poedelnaakt uit het water komt en de koele lucht ervoor zorgt dat haar tepels stijf worden, terwijl het water langs haar huid glijdt?

Mij lul wordt hard, natuurlijk. Ze lijkt zo verdomme net op Circe die uit de zee verrijst, een mythische godin met regenboogkleurig haar en een lichaam gemaakt om mannen te laten smeken. Die gedachte komt nauwelijks bij me op als ik me met een ruk omdraai en recht naar de schuur staar, naar alles, behalve naar waar ik naar wil kijken. Ik heb veel lullige dingen gedaan in mijn leven, heb

veel fucking fouten gemaakt, maar naar een naakte vrouw loeren terwijl ze me niet heeft uitgenodigd om dat te doen, hoort daar niet bij. Daar ga ik nu verdomme ook niet mee beginnen.

Trouwens, degene die ik ga interviewen benaderen terwijl ze naakt is, is waarschijnlijk niet de beste tactiek om ervoor te zorgen dat ze me al haar geheimen toevertrouwt.

‘Sorry!’ roep ik over mijn schouder zonder me om te keren. ‘Ik ben Heath Lewis. We hadden vandaag een afspraak voor een interview en toen je niet kwam opdagen, wilde ik kijken of je hier was. Sorry dat ik je heb gestoord bij...’

‘Bij het zwemmen?’

Die woorden worden uitgesproken met een lage, hese stem die me doet denken aan whisky, losbandigheid en een lange, lome vrijpartij. Ik doe mijn ogen dicht om die beelden buiten te sluiten, onderdruk het verlangen dat in me opwelt. ‘Ja. Precies, dat. Bij het zwemmen.’ De woorden klinken rauwer dan ik verwacht, maar het is me in ieder geval gelukt ze eruit te krijgen.

‘Geen probleem. Ik was toch al klaar.’

Dit keer komt haar stem van veel dichterbij dan ik verwacht. Zo dichtbij, zelfs, dat ik haar warme adem langs mijn nek voel strijken.

Ze loopt met rechte schouders heupwiegend langs me heen naar het huisje met de plantenbakken voor de ramen, terwijl haar natte haar langs haar bovenrug strijkt. Ze is nog steeds naakt.

Nu ik weet dat het haar niets doet, kan ik het niet laten naar haar te kijken. Kan ik het niet laten mijn blik over haar lange, slanke rug te laten glijden waar een tatoeage op staat van een wilde feniks, en over haar ronde kont en haar mooie, schijnbaar eindeloos lange benen.

Shit. Ze is totaal niet zoals ik had verwacht.

Ik heb foto’s van haar gezien – dat was moeilijk te vermijden toen ik het soort onderzoek verrichtte dat dit artikel van een flutverhaal in een hoogstandje binnen de kunstwereld zal veranderen – en ik wist dat ze mooi was. Met haar aparte, veelkleurige haar, haar felblauwe ogen en klassieke botstructuur heeft daar nooit enige twijfel over bestaan. Maar wat niet zichtbaar was op die foto’s, wat ik niet in de directe blik en aan die kleine grijns om haar mond

had gezien die op elk exemplaar aanwezig waren, is hoe sexy ze is en hoe sexy ze zich beweegt.

Niet alleen omdat ze naakt is, al speelt dat zeker een rol, maar ook omdat het aangeboren is. Het is iets wat net zo bij haar hoort als haar belachelijk perfecte kont.

Ik probeer te beslissen wat ik nu moet doen, aangezien haar vastpakken en die lange prachtige benen om mijn middel trekken terwijl ik me in haar stoot uitgesloten lijkt te zijn, als Destiny roept: 'Kom je nog?'

Natuurlijk wacht ze niet op mijn antwoord en ze kijkt ook niet om, maar komt pas tot stilstand bij de achterdeur van haar blokhut. 'Laatste kans,' zegt ze, waarna ze de glazen deur openschuift en naar binnen stapt.

Ik staar haar na en vraag me af waar ik in vredesnaam in verzeild ben geraakt. Ze is geen afgezette dictator, maar ik kom tot de ontdekking dat dat haar niet minder gevaarlijk maakt.

Ook al wil ik haar opeens met elke cel in mijn lichaam volgen en haar neuken, ik kies voor een andere aanpak. In plaats van achter haar aan te rennen als de geile kerel die ik zo overduidelijk ben, loop ik eerst langs mijn auto. Dat doe ik deels omdat ik mijn laptop nodig heb en deels om mezelf een kans te geven om de begeerte die door me heen raast onder controle te krijgen. Dat werkt niet. Tegen de tijd dat ik de schuifpui heb bereikt, ben ik nog steeds opgewonden en hard.

En zij is nog steeds naakt.

O, dat schitterende lichaam is inmiddels in een kamerjas gehuld, maar die is nauwelijks bij elkaar gebonden. De panden hangen van haar hals tot aan haar middel wijd open en het enige waar ik aan kan denken is dat ik aan die kersenrode tepels van haar wil zuigen, dat ik mijn hand tussen die zijdezachte witte dijen wil laten verdwijnen om een paar vingers in haar te duwen zodat ze die kan berijden tot ze klaarkomt.

Dat beeld is zo levensecht dat ik haar heel even alleen maar kan aanstaren met een vurige blik in mijn ogen en mijn handen tot vuisten bal om te voorkomen dat ik haar aanraak. Aangezien ik er nooit problemen mee heb gehad om een vrouw te krijgen als ik er

een wilde, is het verrekt veel moeilijker om me in te houden dan het geval zou moeten zijn.

Dat wordt alleen maar uitdagender als ze met die verleidelijke stem vraagt: 'Wil je iets?'

Ik wil zoveel. Dat antwoord duikt zo spontaan op in mijn hoofd dat ik het er bijna hardop uitflap. Het enige wat dat voorkomt, is mijn jarenlange training om mensen dingen te laten bekennen die ze liever voor zich houden. Helemaal als alles in mij in opstand komt tegen het idee deze vrouw, Destiny, nog meer macht over me te geven.

Dus in plaats van haar te vertellen dat ik haar op haar knieën voor me wil hebben met haar prachtige kleurrijke haar in mijn vuist terwijl ik mijn lul in haar keel duw, kijk ik naar alles behalve die schitterende tieten en zeg: 'Ja, ik wil het interview afnemen dat we gepland hebben.'

'O, juist, het interview. Sorry, dat was ik vergeten.'

Uit haar stem blijkt dat ze daar geen spijt van heeft, maar dat vind ik niet erg. Ik heb altijd al de voorkeur gegeven aan eerlijkheid boven leugens, aan oneerbiedigheid boven saaiheid.

Mocht ik ergens nog twijfelen over of een normaal persoon het interview kan zijn vergeten, ik wil deze vrouw in ieder geval het voordeel van de twijfel gunnen. Er is duidelijk meer aan de hand bij een vrouw die een felroze aanrecht heeft en bij wie er glazen vlinders aan het plafond van de keuken hangen. Ook al geeft ze zich nu grotendeels letterlijk bloot.

'Koffie?' Ze houdt de karaf versierd met dansende zebra's omhoog.

'God, ja,' Dan heb ik in ieder geval iets om met mijn handen te doen wat niets te maken heeft met haar een paar keer te laten klaarkomen op haar keukentafel.

Ze schenkt twee mokken vol en geeft mij het exemplaar met de volgende tekst erop: *Every Little Thing, Gonna Be All Right*. Alleen al door die regel van het bekende liedje te lezen verstijf ik even, ook al smelt de kou diep in mij iets.

'Zwart, zeker?' Ze schenkt een flinke scheut koffiemelk in haar eigen mok, waar heel eenvoudig op staat: *I LOVE YOU*.

E-book februari 2024

Oorspronkelijke titel *Break Me*

Oorspronkelijke uitgever Harlequin Enterprises ULC

Copyright © 2019 by Tracy L. Deebes-Elkenaney

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2024 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Anne-Marieke Buijs

Omslagontwerp Marry van Baar

Omslagillustratie XXX

Opmaak binnenwerk Crius Group

ISBN e-book 978 90 261 7227 4

ISBN luisterboek 978 90 261 7228 1

NUR 343/302

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.